

ERELID DIRK VERMAAS 90 JAAR

Het is wel een gebeurtenis om even bij stil te staan; want ga eens na, wat hebben ogen van 90 jaar niet allemaal gezien! De eerste auto's zien rijden, het eerste vliegtuig zien vliegen, de eerste stoomschepen zien varen, elektrische verlichting, radio, t.v. twee wereldoorlogen en ga zo maar door. En als je dat allemaal zo bewust en vaak kritisch hebt meegemaakt zoals de heer Vermaas, dan kan je er veel over vertellen en dat doet hij maar al te graag.

Wie is eigenlijk Dirk Vermaas?

Om een heel klein tipje van de sluier op te lichten, slaan we even een paar bladzijden van dat rijke boek open.

Geboren en getogen in Scheveningen kwam hij al gauw in aanraking met de natuur die er toen nog in de vorm van duin en bossen rijkelijk voorhanden was. Zijn vader (hoofdonderwijzer) zag deze belangstelling met welgevallen aan, maar liet de initiatieven in hoofdzaak over aan de jonge Dirk. Hij moest dan ook de eerste jaren maar wat aanmodderen, want lectuur was er vrijwel niet en mensen die hem in deze hobby een beetje wegwijs konden en wilden maken, waren er zonodig nog minder.

Een scherpe geest, een sterke wil en een streven naar perfectie maakten van de jonge "ontdekker" een natuurkenner bij uitstek.

Wat hij zelf had moeten ontberen, gaf hij anderen zoveel hij kon. Legio zijn dan ook de excursies die hij in zijn eentje dan wel in samenwerking met de s Gravenhaagse Vogelbescherming heeft georganiseerd. In de loop der jaren hebben daardoor duizenden onder zijn leiding meer oog gekregen voor wat er groeide en bloeide.

Met zijn HBS-papieren op zak klopte hij aan bij de Gemeentebedrijven Den Haag, waar hij van de administratie tot uiteindelijk opzichter bij het gasbedrijf diverse "trappen" heeft beklimmen. Ook de brandweer aldaar heeft in hem een gewaardeerde medewerker gekend. Dit alles samen resulteerde in een grote bekendheid met de beide gemeenten, inclusief de hoeken en gaten.

Zijn manier van werken en zijn eerder genoemd streven naar perfectie, bleven niet onopgemerkt. Hele krantenartikelen uit die tijd schreef hij over b.v. zijn volkstuin, die zoiets als een revolutie betekende of gaf suggesties voor zijn mede-hobbyisten. Als kanariekwaker was hij niet alleen als kweker in hoog aanzien, maar ook zijn oordeel werd zeer op prijs gesteld. Hij werd keurmeester en hij heeft jarenlang ook deze hobby gediend.

Een ander artikel wees er op, dat de wintervoederingsaktie van start ging. Bij dit artikel was een foto waarop al weer het gezicht van Dirk Vermaas viel te ontdekken.

Hoever de waardering voor deze activiteiten ging, valt onder meer op te maken uit het feit, dat hij in de voormalige kroondomeinen rond Scheveningen en Wassenaar mocht gaan en staan waar hij wilde, wat in die tijd bij hoge uitzondering werd toegestaan. Terreinen als Bierlap, Meijndel en Keifhoek hadden geen enkel geheim voor hem.

Men zou hieruit kunnen opmaken, dat alle belangstelling alleen Scheveningen en omgeving gold, maar het tegendeel is waar.

Het vogeleiland De Beer en Texel kunnen door hem desnoods tot in details omschreven worden en zelfs de Noordwijkse duinen kende hij als zijn broekzak.

Inmiddels had de wat oudere heer Vermaas, zich een 70-tal boeken aangeschaft om op te zoeken wat hij nog niet wist. Deze waardevolle last werd meegetorst van Scheveningen, Voorburg, Texel en terug. Katwijk, Sassenheim tot ze definitief werd uitgepakt op kamer 215 in Groot Hoogwaak te Noordwijks. Zelfs daar kwamen zijn boeken niet tot rust. Er moest meer mee gedaan worden dan alleen maar liggen in een kast.

Nu vormen deze boeken de basis van de verenigingsbibliotheek. De boeken zijn nog ondergebracht in de Willibrord-Mavo (het oude honk van de jeugdclub) waar ze wachten op hun nieuwe bestemming en weer dat gaan opleveren waarvoor de heer Vermaas ze gegeven heeft nl. het doorgeven van wat hij nog steeds voelt voor de natuur.

Nu is hij dan 90 jaar geworden. Voorwaar een leeftijd van de zeer sterken. Dat onderstreept hij maar al te graag met hetgeen hem nu nog mogelijk is. Wie op een onverwacht moment zijn kamer betreedt, waant zich in een complete werkplaats. Een hele voorraad hout, klemmen, boren, een uitgebreid assortiment gereedschap, beits en lijm moeten zorgen dat hij zich in zijn onverwoestbare werklust kan uitleven. Schilderij- en fotolijsten, originele plantenhangers en kaarsenkandelaars hebben bij tientallen zijn kamer verlaten. En wie de kans krijgt zo'n werkstukje nader te onderzoeken, kan daaruit aflezen met hoeveel precisie en vooral plezier dit door hem vervaardigd is. Misschien valt daarin ook te ontdekken hoe je na 90 jaar nog zo vitaal kunt zijn.

Mijnheer Vermaas, het is allang 3 februari geweest, maar nog van harte gefeliciteerd en wij wensen u nog gezonde en plezierige jaren toe, waarin het u gegeven mag zijn nog veel met uw laatste hobby bezig te zijn.

GEKNIPT UIT DE KRANT

(Door L. van Duijn)

Flora en fauna in het Grevelingenmeer ontwikkelen zich gunstig. De voornaamste reden is de opzienbare toename van het Zeegras op de bodem van dit nog jonge meer. De oppervlakte Zeegras is de laatste jaren verviervoudigd en beslaat nu zo'n 3000 ha. Het vormt een zeer belangrijke schakel in de voedselketen van dieren. Zo komen er in het Grevelingenmeer steeds meer Rotganzen die hun broedgebieden hebben boven de poolcirkel, overwinteren.

Toen de Grevelingen nog een open zeearm was groeide er ook Zeegras, maar niet in die mate zoals nu.

Het meer is nog erg jong. Het ontstond in 1971 na een aantal afsluitingen in het kader van de Deltawerken. Naar Nederlandse maatstaven is het meer dat tussen Goeree-Overflakkee en Schouwen-Duiveland ligt, bijzonder groot en schoon. Doordat als gevolg van de afsluiting de natuurlijke getijdenstroom ophield te bestaan, ontstond een stilstaand zoutwatermeer. Een in Europa zeldzaam verschijnsel. Juist die omstandigheden - geen getijden en zout water - zorgen ervoor dat het Zeegras op de bodem welig kan tieren waardoor een geweldig voedselgebied ontstaat voor allerlei diersoorten.

Het Zeegras is een halve tot anderhalve meter lange grasachtige plant, die met zijn wortels vastzit in de bodem. Slechts een gering gedeelte heeft een functie als voedsel voor vogels en ongewervelde dieren. Zwanen, Meerkoeten, Smienten en Wilde eenden zetten tien procent van het levende zeegras op hun menu. Ook vissen en kreeftachtige diertjes eten het Zeegras. Dit kleine grut wordt op zijn beurt gegeten door grote aantallen vogels zoals futen en allerlei meeuwen, die daarmee indirect van het Zeegras bestaan.....

(A.D.)
